

DRACHTINKA

Časopis Domova seniorů Drachtinka

Lidová tvořivost v Čechách

Ročník 16

2 / 2025

www.drachtinka.cz

Obsah:

Úvodník paní ředitelky	1-2
Benefiční večer	3-4
Lidová tvořivost	5-7
Pečovat je síla-výstava	8-10
Kulaté narozeniny	11
Kolář pan Myška	12-13
Rozhovor s p. Šumpíkovou	14-17
Ples 20. léta v DsD	18
Canisterapie s Argem	19-20
Pečovatelé DsD-vizitky	21-24
Řezbář pan Holík	25-27
Cyklozávody v Hlinsku Příhodova 100	28-29
Pečení a koláčová soutěž s p. Petrou Burianovou	30-31
Vzdávám hold šeríku	32

Vydává:

Domov seniorů Drachtinka

Adresa redakce:

Domov seniorů Drachtinka
Erbenova 1631
539 01 Hlinsko

Email:

janka.koten@drachtinka.cz

Šéfredaktor:

Bc. Miroslava Kábelová

Zástupce šéfredaktora:

Bc. Marie Rosická DiS.

Tisk:

DsD vlastními prostředky

Vychází:

Čtyřikrát do roka

Autor obálky:

Janka Koten-J♥K

Reprodukční grafik:

Janka Koten-J♥K

Vydavatel si vyhrazuje právo příspěvky vrátit, případně upravovat tak, aby odpovídaly charakteru časopisu DsD.

Fotografie, které nejsou označeny jménem autora, jsou pro časopis poskytnuty autory, kteří pracují v DsD, nebo jsou získány z volně dostupných zdrojů internetových stránek.

Úvodník paní ředitelky

Vážení klienti, zaměstnanci a přátelé Drachtinky.

**Nezadržitelně se nám blíží konec první poloviny roku.
Čas opravdu neúprosně běží.**

Máme za sebou společně strávené zážitky, které pro nás byly krásně stráveným časem, ať už šlo o ples, odpoledne s harmonikami, pečení s paní Burianovou nebo cyklistická Příhodova 100. Toto číslo Drachtinky Vám mnou vzpomínané události připomene a někomu ze čtenářů možná představí.

Společenské události nás přenesly do letních měsíců a zkrátily tak čekání na sluníčko a příjemné teplé letní klima. Léto pro nás bývá časem odpočinku, setkávání s přáteli a pobýváme častěji v přírodě, což nám umožňuje načerpat síly na chladné měsíce.

Na dveře klepají prázdniny a většina zaměstnanců našeho Domova se těší na zaslouženou dovolenou.

Zaměstnancům naší organizace velice děkuji za dobře odváděnou práci v první polovině roku. Přeji Vám krásnou dovolenou. Ať už ji budete trávit kdekoliv, důležité je, aby byla ve společnosti Vám blízkých a milovaných lidí.

Pixabay.com

Klientům přeji krásné léto a dobře sloužící zdravíčko, které Vám umožní prožívat čas s Vašimi rodinami a přáteli např. v zahradách Domova seniorů Drachtinka.

Přeji všem šťastný návrat domů a samé krásné zážitky.

Bc. Miroslava Kábelová
ředitelka Domova seniorů Drachtinka

Básně o létě.

**Léto, léto naše, brzy si přispěchalo.
Čerstvost si trávě vzalo, z ptáčátka roste ptáče.
Léto, léto naše, ne každý rok jsi stejné.
Společně dorůstějme, než rok se s rokem mine.**

**V červenci, kdy dozrává první ovoce,
vzpomínám pod třešní sloku po sloce,
co za mlada jsme zpívali,
než to všechno očesali,
pak kvapem přišly Vánoce.
Chtě proměnit letopočet dny
do léta jsme odčítali,
kytary k červnu vymáhali,
radostí přišlo nespočet.**

Zdroj: <https://www.pranickovice.cz>

Benefiční večer s cimbálem

Domov seniorů Drachtinka a rodina Beránkových z Medkových kopců spolupracují již čtyři roky na zpříjemnění všedních chvil života klientů Domova seniorů Drachtinka.

Spolupráce probíhá nejen v pořádání ochutnávky vín pro klienty Domova nebo v zabezpečení vín na menší akce pořádané Domovem, ale zároveň v uspořádání benefičních večerů, které mají za cíl finanční výtěžek, který je využit na zkvalitnění života klientů Drachtinky. V sobotu 12. dubna 2025 v duchu této spolupráce proběhl již čtvrtý dobročinný večer. Společenská událost byla zahájena přivítáním hostů panem Zdeňkem Beránkem, ředitelkou Domova paní Mirkou Kábelovou a klientem Drachtinky panem Leošem Klímou. Pan Klíma k této příležitosti složil báseň, kterou přítomným přednesl.

„Přátelé naši, dnes slavíte, tak ať se dobře bavíte, ať sny se vám splní, láskou se život plní a štěstí se od vás nehne. Zdraví ať je pořád pevné, starosti hodte za hlavu, užijte si benefiční oslavu. Dobré jídlo, pití dosti, ať se baví všichni hosti.“

Vše nejlepší!

To vám přeji seniorky, páni kluci z pánského klubu Drachtinky.

Dalším bodem na programu bylo taneční vystoupení skupiny „D“ Line Dances, složené ze zaměstnankyň Drachtinky. Tanečnice přivedly hosty do správné nálady a mohla být zahájena ochutnávka vín. Té se již tradičně zhostil pan Marek Šoman s víny z rodinného vinařství Šoman z Dolních Dunajovic. Po ochutnávce vín následovala večeře a hosté si do ranních hodin užívali kapely Color Band z Mikulova. Během večera byl k dispozici raut v podání sladkých a slaných dobrot, zejména moravského charakteru.

Manželé Lenka a Marek Šomanovi s paní ředitelkou Drachtinky

Benefiční večer by nebyl kompletní bez dobročinné dražby. Dražba dřevorezbařského umění pana Pavla Koteše z Velké Zalužie, také již tradiční, proběhla v pozdních hodinách. V letech minulých byl úspěšným dražitelem pan Radek Černý, kterého letos předražil pan Jurníkl a dřevorezba byla vydražena za částku 56 tis. korun!

Na všech přítomných byla patrná radost a dobrá nálada, což organizátory nabilo spoustou pozitivní energie. Hostům tedy děkujeme nejen za zakoupení vstupenek, ale také za dobrou náladu, která nám všem dovolila odhodit starosti stranou a užít si všeho, co bylo připraveno.

Velký dík patří osobám a firmám za dary nad rámec vstupného. Za tuto štědrost děkujeme: pánům Ladislavu Pekařovi, Ondřeji Strouhalovi a obchodní společnosti INKAMO s.r.o., YMY CL s.r.o., RENOS, DUET, Optika Běhounkovi, Martin Slavík Realitní služby, ZM Trade, Eurowellness, Zemědělské družstvo Holetín, Obec Holetín, HD Chalets s.r.o., Vodní zdroje Ekomonitor spol. s r.o.

Výtěžek z benefičního večera bude využit na nákup křesla Nordic Sensi, které pomáhá lidem s kognitivními poruchami relaxovat prostřednictvím automatického pohupování, uklidňující hudby a hmatových podnětů.

Bc. Miroslava Kábelová, ředitelka Domova

Lidová tvořivost

Lidová tvořivost sahá dávno do historie. Zahrnuje jí různé tradice, zvyky, vytváření krojů, řezbářství, keramika, hrnčářství, výrobky z kůže, dřeva, skla, dřeva atd. Výsledkem lidové činnosti vznikají nové, originální výtvořky z různých materiálů.

Jeden z aspektů lidové tvorby je také mluvené a psané slovo. Je to tvořivost nejvládnější projevu života. Objeví se nápad, myšlenka, která je řečená a někdy nadále zapísaná. Lidová tvořivost nabízí také slovní hříčky, či ironizování nějaké činnosti.

Kniha „Sbírka lidových rčení,“ známého překladatele obohatila českou slovesnou tvorbu. Zaorálkova Lidová rčení vyšla poprvé krátce před autorovou smrtí v roce 1947. Až do té doby byl znám Jaroslav Zaorálek jako překladatel.

Česká lidová rčení

„Chodit okolo jako kolem horké kaše.“

„Nosit dříví do lesa.“

„Udělat kozla zahradníkem.“

„Mít máslo na hlavě.“

Dále vám chci v mém příspěvku představit dvě knížky, které přináší různé návody, recepty, tradice, zvyky a výrobky lidové tvořivosti.

Kniha „Lidová tvorba,“ přináší ukázky a návody na předměty z přírodních materiálů:

pedig, papír, dřevo, kůra, dále na aranžování věnců a věnečků, klobouků z přírodních materiálů apod. Rozsáhlou kapitolou jsou poklady z babiččiny poličky, kde jsou návody, jak zužitkovat běžné předměty denního užívání jako dekorace: kolíčky na prádlo, vařečky, knoflíky, cívky, zipy. Autor knihy Herynek Petr se v knize věnuje materiálům, jako jsou dráty, korek, lýko, kůže, modurit a další modelovací hmoty. Také z různých plodin: brambor, česneku, kukuřice, tykví, semen, křížal, obilí, mochyně, ořechů. Stranou nezůstaly ani různé druhy pečiva, jako jsou vizovické, slané, kynuté, chlebové pečivo nebo perník. V závěru se můžete nechat inspirovat lidovými zvyky nejenom velikonočními, ale také třeba masopustními či zvyky spojenými s filipojakubskou nocí.

Tvořivost českého lidu v tradiční umělecké výrobě: sborník statí

Sborník statí, podávající výklad o jednotlivých odvětvích lidové umělecké výroby, nástin jejich vývoje a četné podněty a rady pro práci zájmových kroužků na vesnici. Autoři seznamují s lidovou architekturou, s malbou obrázků na skle, s výrobou hraček, s malováním a výzdobou kraslic, s lidovým hrnčířstvím a džbánkařstvím, s tradiční výrobou ze slámy, lýka, loubků a kukuřičné šusti, s lidovým tkalcovstvím, výrobou modrotisku, vyšíváním, krajkářstvím, pletením a síťováním, výrobou pásů a tkanic, některých druhů obuvi, lidových šperků, zdobného pečiva, lidových hudebních a zvukových nástrojů. Jsou zachycena i ta odvětví lidové výroby, jež nejsou převážně umělecká, při nichž však přece vznikaly umělecké prvky.

Naši senioři Domova se také rádi věnují vytváření různých nápaditých výrobků, které jim dělají radost již při samotném tvoření. V následujících obrázcích jsou zachyceni při práci.

Malba tečkovací technikou akrylovými barvami

Mozaika vytvořená z luštěnin

**Bylinkový košík vytvořen
z papírového kelímku**

**Věneček z barevných
látkových čtverečků**

Nápadům se meze nekladou. I taková pomalovaná sádra na ruce může zpříjemnit život s úrazem.

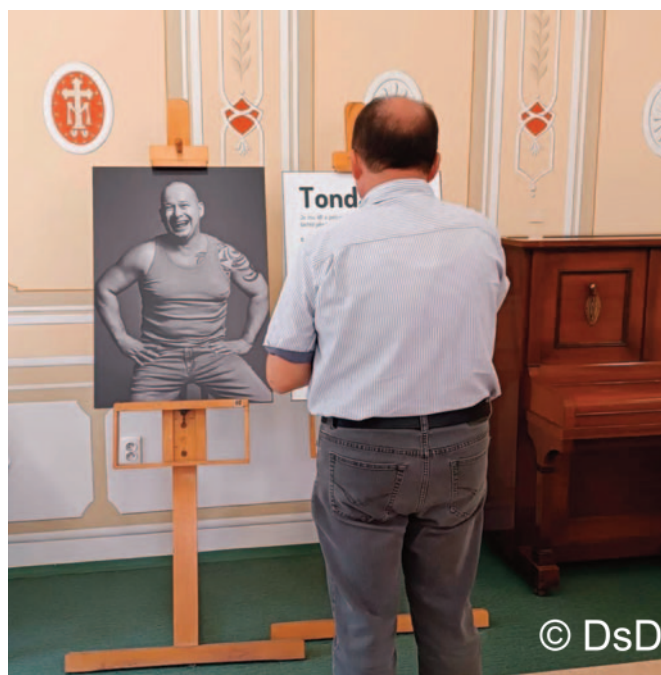
Taky pomalované balóanky udělají mnoho radosti a zábavy, například u společného cvičení našich seniorů.

Výstava-„Pečovat je síla“

Ve spolupráci s neziskovou organizací MILA, jsme mohli v měsíci dubnu v našem Domově shlédnout výstavu „Pečovat je síla.“

Dne 1. 4. 2025 byla v přednáškovém sále Domova seniorů Drachtinka zahájena výstava "Pečovat je síla". Portréty pečovatelů od fotografa Benedikta Renče doprovázely rozhovory, s těmito lidmi, kteří svůj profesní život zasvětili péči o seniory. Exponáty jsme mohli shlédnout do 25. dubna 2025.

Celá výstava měla za cíl přiblížit pečovatelsví široké veřejnosti jako téma, které se týká každého z nás, ale které je ve společnosti spíše přehlíženo a zároveň chce vzdát hold lidem, kteří si vybrali pečovatelsví jako svou profesi nebo pečují o své blízké. Organizace **MILA** pracuje na zlepšení podmínek pro výkon pečovatelské profese. Věnuje se osvětě, spolupracuje přímo v zařízeních pro seniory a dělá kurzy pro vedoucí, jejich týmy, ale i pro ty, kdo pečují doma.

Simona Bagarová založila a vede organizaci MILA, která se věnuje kurzům a managementu neziskových organizací, zejména hospicům. Je autorkou knihy „**HORÍM**,“ jejíž hrdiny jsou Dana, Saša, Jana, František a Dominik-nejlepší pečovatelé (nejen) o seniory, které při výkonu své práce poznala. Pracují v domovech seniorů, hospicích a nemocnicích, případně se o někoho blízkého starali doma. Jsou to lidé, kteří vnímají pečovatelskou profesi jako dar a lidskost a empatii jako její podstatu.

Součástí výstavy dne 23. 4. 2025 v přednáškovém sále Domova seniorů Drachtinka byla beseda se Simonou Bagarovou, zakladatelkou organizace MILA.

Ptala jsem se účastníků besedy, jak se jim líbila výstava, jak na ně zapůsobila paní Simona Bagarová a co jim tato beseda přinesla?

Paní Simona je velmi milá a sympatická žena. Velmi si jí vážím za, to co dělá a stále se snaží na svých přednáškách zdůraznit, jak důležité je pečovatelské jak v Domovech, tak i v rodinách. Koupila jsem si knihu „Hořím“, kde paní Simona ukázala, jak náročná je práce pečovatelská a jací jsou to úžasní lidé. Myslím si, že by si zasloužili být lépe ohodnoceni.

Děkuji jim za jejich záslužnou práci.
Zdeňka, seniorka 68 let

V našem domově seniorů jsme měli tu čest přivítat paní Simonu Bagarovou, zakladatelku společnosti Mila, která k nám přijela s inspirativní přednáškou a výstavou „Pečovat je síla“. Přednáška se zaměřila na důležitost a lidskost péče o seniory, a především na to, jak může být pečování naplněné důstojností, respektem a láskou. Paní Simona Bagarová nám svým hlubokým vhledem a zkušenostmi připomněla, že pečovat znamená dávat druhému to nejcennější – čas, pozornost a pochopení. Výstava, která přednášku doprovázela, byla silným svědectvím o každodenní realitě i kráse pečovatelské profese.

Osobně mě přednáška velmi zasáhla. Simona Bagarová je pro mě skutečný guru v oblasti péče i sebekéče– člověk s hlubokým posláním, obrovským respektem k lidské důstojnosti a vizí, která inspiruje. Velmi si jí vážím za to, co v tomto směru dokázala a co dál neúnavně šíří. Bylo nám velkou ctí ji u nás přivítat.

Zuzka, adaptační pracovník DsD

Výstava „Pečovat je síla“ mě zaujala tím, že otevírá téma-péče o druhé. Silné příběhy pečujících lidí nám ukazují, jak je tato práce náročná, ale i smysluplná. Kolik síly a empatie péče o druhé vyžaduje. Ukazuje také na potřeby podpory pro pečující. Přítomnost Moniky Bagarové výstavě dodala větší pozornost a přiblížila téma širší veřejnosti. Myslím si, že tyto projekty mají velký smysl, především dávají uznání těm, které si ho zaslouží.

Markéta, aktivizační pracovník DsD

Výstava „Pečovat je síla,“ se mně líbila, některé pečovatele jsem znala z knihy Simony Bagarové „Hořím“. Při zhlédnutí této výstavy mě napadlo, že by bylo hezké a přínosné pro klienty a jejich rodinné příslušníky, kdyby si takovou výstavu udělalo DsD svých pečovatelů, zdravotních sester, aktivizačních pracovníků, kuchařů. Na besedu s paní Simonou Bagarovou jsem se těšila a byla jsem ráda, že jsem se mohla besedy zúčastnit a paní Bagarovou osobně poznat. Práci Simony Bagarové a Milu sleduji dlouhou dobu, od přečtení knihy Hořím, která mně pomohla při mých začátcích práce pečovatelky.

Jitka Šmahelová, pracovnice přímé péče DsD

Paní Simona mě od začátku jejího sympatického vystoupení pozitivně oslovila a zaujala. Činnost paní Simony je velmi záslužná, její empatický přístup ke snaze seznámit veřejnost nezbytným a také psychicky a fyzicky náročným povoláním spojeným s obětavostí pracovníků a pracovníků. Také je nutné zdůraznit, že naše společnost podceňuje a zcela nedostatečně finančně oceňuje tuto náročnou a zcela nezbytnou službu seniorům a postiženým, nemocným spoluobčanům. To se samozřejmě projevuje i ve velkém nedostatku pracovníků, pro které toto zaměstnání musí být zároveň posláním.

Milan, senior 81 let

Děkujeme paní Simoně Bagarové za výstavu „**Pečovat je síla**“

Příspěvek Janka Koteň, aktivizační pracovník J♥K

Kulaté narozeniny

Narozeniny pro každého z nás představují významný den, obzvláště kulaté.

V letošním roce slavili kulaté narozeniny v našem Domově
paní Jaroslava Majorová 80, paní Jindřiška Šumpíková 80, pan Jaroslav Hladík 80

Přichází chvíle nadevše hezká, kulaté výročí slavíte, proto vám přejeme
hodně sil, štěstí a zdraví velký díl.

Blahopřejeme vám k narozeninám a přejeme, aby každý nový den vašeho
života, byla radostná setkání s přáteli a lidmi vám blízkými. Nechť ranní
úsvit vás vítá jasnými barvami.

Ať je Váš život pestrobarevný a zábavný jako tato kytice květů.

p. Jaroslava Majorová

p. Jaroslav Hladík

Všechno nejlepší k narozeninám!

Vzpomínka na pana Jiřího Myšku

Jiří Myška-kolář, který vdechl život dřevu i památkám

V našem Domově seniorů Drachtinka si s úctou a vděčností připomínáme osobnost pana Jiřího Myšky, výjimečného řemeslníka a Nositele tradice lidových řemesel za rok 2004. Jeho životní dráha je příběhem hlubokého vztahu k tradici, poctivé ruční práci a odkazu předků, který dokázal nejen uchovat, ale i předat dalším generacím. Pan Jiří Myška se narodil ve Studnicích u Hlinska, v kraji s bohatou řemeslnou tradicí. Řemeslo měl doslova v krvi—jeho dědeček

i otec František Myška byli koláři a ve Studnicích provozovali kolářskou dílnu. V této dílně pan Myška od dětství nasával atmosféru tradičního řemesla, učil se pracovat se dřevem a obdivoval um, který spojuje sílu lidských rukou s přesností a citem pro materiál. Není divu, že se rozhodl v této cestě pokračovat a kolářství se vyučil.

V průběhu svého profesního života se pan Myška věnoval nejen tradičnímu kolářskému řemeslu, ale i specializované práci na dřevěných bedněních pro mostní a betonové konstrukce, kde spolupracoval s dalšími odborníky. Právě při této činnosti se setkal s okresním konzervátorem památkové péče Ludkem Štěpánem, který ho přivedl k další důležité oblasti jeho působení—záchraně a obnově lidových technických památek.

Díky svému řemeslnému mistrovství se pan Myška podílel na celé řadě náročných projektů. Jeho práce je dodnes patrná na expozicích Veselého Kopce, ve Svobodných Hamrech, při obnově mlýna v lucemburském Asselbornu, v Ratibořicích a na mnoha dalších místech. Jeho přístup byl vždy charakteristický důsledností, úctou k původním technologiím a poctivostí, s jakou přistupoval ke každému úkolu.

Ocenění Nositel tradice lidových řemesel, které získal v roce 2004, bylo naprosto zasloužené. Tento titul uděluje Ministerstvo kultury ČR výjimečným osobnostem, které uchovávají a předávají tradiční řemeslné dovednosti. Pan Myška byl živým mostem mezi minulostí a přítomností, mezi řemeslnou tradicí a moderním světem, kde už je ruční práce často vzácností.

Své zkušenosti předával nejen veřejnosti, ale i svým spolupracovníkům, mezi které patří jeho syn Jiří Myška ml. a truhlář Pavel Tomášek ve Studnicích. Společně se podíleli na udržování řemeslného odkazu, který by jinak mohl upadnout v zapomnění. Bylo nám velkou ctí, že taková osobnost jako pan Myška byl klientem Domova seniorů Drachtinka. Stejně tak si vážíme i osobnosti pana Ludka Štěpána, který trávil zbytek života v našem Domově.

On stál u zrodu unikátního skanzenu Veselý Kopec, jenž dnes každoročně přitahuje tisíce návštěvníků i filmaře, kteří zde natáčeli známé seriály a pohádky. Díky lidem, jako byli Jiří Myška a Luděk Štěpán, se zachovalo bohatství našich lidových tradic, řemesel a kulturní paměti, které tvoří nenahraditelnou součást českého dědictví.

V Domově seniorů Drachtinka jsme měli čest pana Myšku poznat jako pokorného, srdečného člověka, který byl hrdý na své řemeslo.

Jeho příběh si zaslouží, aby nezůstal zapomenut. Vzpomínáme s úctou na mistra, který zachoval duši kolářského řemesla, děkujeme, že jsme mohli být alespoň malou částí jeho bohatého života.

*Fotka u příspěvku, zdroj internet wikipedia
Zuzana Petříková, adaptační pracovník*

Rozhovor s paní Šumpíkovou

V našem Domově seniorů žije mnoho inspirativních osobností, které v sobě nosí poklady vzpomínek, dovedností a životních příběhů.

Mezi nimi je i **paní Jindřiška Šumpíková**, žena, která celý život tvořila s láskou a nadšením. Její perníčky zdobily skanzen Veselý Kopec, za svou práci byla oceněna i na prestižní výstavě v Praze a Šumperku, a její výrobky z vizovického těsta, věnečky či papírové vystřihovánky potěšily nejedno srdce.

Pomáhala též dceři v květinářství v Chrasti, ráda tvořila na chalupě v Nových Hradech s manželem a svou lásku k ručním pracím předávala i svým dětem. V našem rozhovoru se s námi podělila o vzpomínky na tvořivá léta, radost z drobností a sílu tradic, které nás spojují.

Srdcem stále u tvoření

**1. Vzpomínáte si, kdy jste poprvé objevila zálibu v lidové tvořivosti?
Co vás k tomu přivedlo?**

Víte, to jsem byla ještě velmi mladá, začínala jsem vyšíváním, vyšívala jsem celkem hodně, potom jsem pokračovala s vizovickým pečivem. Byla to pro mne taková výzva. S perníkem jsem začínala déle, než jsem vlastně přišla na to, že by mě vůbec bavil, tak to chvíli trvalo 😊. Víte, chtěla jsem dělat pro lidi něco, co by jim dělalo potěšení a radost. A hlavně zachovat lidovou tvořivost. Hodně jsem vyšívala, dělala jsem obrázky, to mě moc bavilo. Najednou mě oslovil perník, nevím proč, to si nepamatuju přesně, ale to mě chytlo a trvalo to celý život.

2. Perníčky jsou symbolem tradice a trpělivosti–jak jste se dostala k jejich pečení pro skanzen Veselý Kopec?

Byli jsme s rodinou na Veselém Kopci, byla tam vystavená perníková vajíčka, s minutím byla tak nevkusně nazdobená barvami, které se k perníku vůbec nehodí, víte, já jsem si dělala výšivky, snažila jsem se, aby to zapadalo do rázu krajiny, kde žiju, tak vím, že hlavním motivem Vysočiny je šípková růže, proto jsem tento znak komponovala na své perníčky a potom jemně dozdobila pomněnkou. Dříve se tento motiv dával i na malované skříně. Tak jsem si říkala, já jim ukážu, jak se zdobí perníčky, co řeknou na moje vzory a výběr barev. To byl tenkrát na Veselém Kopci ještě pan Luděk Štěpán, zakladatel skanzenu, ten po mě „hrábl“ hned a bylo to. Já jsem své perníčky vlastně měla možnost vystavit při příležitosti prvního otevření skanzenu.

3. Účastnila jste se výstavy v městě Šumperk, kde jste získala ocenění. Co pro vás tato událost znamenala?

To víte, že jsem byla ráda, vždyť jsem byla jediná v republice, jak já se krásně cítila? Vzpomínám na to, že se kolem mě shlukly ostatní soutěžící ženy a co je nejvíc zajímalo, jak je možné, že mi z perníčků nepadá poleva. Ženský mi říkaly, my to šleháme, co můžeme a poleva se nám nedaří, jak je možné, že vám ano. Povídám jim, ženský, ale to děláte tu největší chybu, ten sníh s cukrem se nesmí šlehat, to musíte pomalu míchat, až se to leskne a začnou se dělat závěje. Víte, tak mi to říkala maminka, už je to hotový, dělají se závěje 😊. A nikdy to nedělat podle nějakého receptu, protože pokaždé je jinak velké vejce, tudíž to znamená i jinak velký bílek. Radím vám, k bílku pomalu přisypávat cukr a pomalinku míchat, v žádném případě šlehat. Paní Šumpíková, děkuji za prozrazení vašeho tajného receptu na bílkovou polevu 😊. V tuhle chvíli jsem si vzpomněla na

jednu historku s perníčky. Prodavačky z Jednoty v Chrasti mě před Vánocemi poprosily, jestli bych jim neudělala perníčky na výzdobu do obchodu, nadělala jsem jim perníčky a oni si je navěsily na větvičky. Přišla jsem do obchodu snad za dva dny potom a koukám, že z perníčků se něco sype, něco jako piliny. Představte si, že se do nich dali potravinoví moli, no to bylo nadělení, to si pane ženský daly, všechno zboží musely překontrolovat a při nejhorším zlikvidovat.

4. Vizovické těsto vyžaduje šikovnost a fantazii. Co jste z něj nejraději vyráběla?

Nejlépe mi šly věnečky a holubičky, z dvou částí těst jsem zapletla věneček, jedno těsto jsem dělala hladké a druhé jsme nastříhala, bylo to do prostoru, nahoru jsem dala dvě holubičky a bylo to. Lidem se to moc líbilo, hlavně hodně žadaní byli ježci s jablíčky, ty jsem dělala z červených korálků. Hodně věcí mám schovaných ještě doma.

5. Aranžování věnců a dekorací je nádherná, ale časově náročná práce. Kde jste čerpala inspiraci?

Nevím, prostě co mě napadlo, to jsem udělala, podle citu, neměla jsem žádnou předlohu. Kytičky jsem si pěstovala na chalupě, co dala příroda a mě se to líbilo z toho jsem věnečky dělala. Také jsem moc ráda dělala závěsy z jeřabin, to jsem navěsila do oken chaloupky, tam to vypadalo moc pěkně. Jednou za mnou přiběhla moje vnučka Kačenka a křičela, babi, babi, před chalupou je nějaký pán a fotí si chalupu. Tak jsem jí říkala, no tak ať si jí fotí. On si fotil právě ty moje závěsy z jeřabin, prý to ještě nikdy neviděl. Jednou zase stáli u branky lidi a křičeli na mě, paní, kdypak budete otvírat ten skanzen. Musela jsem se smát, říkám jim, to je jen obyčejná chalupa. Všem se moc líbilo, jak ji mám nazdobenou, i do oken nakukovali a obdivovali. Mě to nepohoršovalo, ba naopak mě to velmi těšilo, že se jim naše chaloupka líbí.

6. Pomáhala jste své dceři v květinářství v Chrasti; jak jste si společné chvíle v obchodě užívaly?

Užívaly jsme si je výborně, já jsem se hodně zaměřila na přebírání kyticek a odstraňování lupenů. Moc ráda jsem přerovnávala zboží v regálech, dcera měla mezi zbožím také malé sošky, to mě bavilo je různě rozmísťovat a rovnat tak, aby oslovily zákazníky. Dcera Monika nakoupila nějaké zboží a k tomu jí dali sošku tanečnicků, v podstatě to nebyla až tak líbivá záležitost, říkám si, tak takhle ne, s tím se musí něco udělat. Vzala jsem věneček, omotala jsem ho bledě-modrou stuhou a tanečnický tavnou pistolí přilepila a okolo ještě dala ještě tyl. Co myslíte, do týdne to bylo všechno pryč. Ono opravdu někdy stačí málo, jen to něco s něčím hezky nakombinovat a už je to oku lahodnější. **Paní Šumpíková, vy máte opravdu dar od Boha.** Však já za něho také děkuji, víte, když si uvědomím, že jsem, to opravdu můžu tvrdit, udělala tisíce lidí šťastnými, jen tím, že jsem jim namalovala perník, nebo udělala věneček.

6. Vaše vystřihovánky z papíru prý byly obdivuhodné. Máte nějaký vzor nebo motiv, který jste stříhala nejraději?

To se ani nedá říct, něco mě napadlo, já jsem si to namalovala a pak jsem vystřihala. Nic jsem vlastně nedělala opakovaně. Měla jsem tedy spoustu motivů, hodně jich mám nafocených. Byla to taková titěrná práce, ale mě to nesmírně naplňovalo.

8. Jste maminkou tří dětí; jak vás podporovaly v tvořivé činnosti?

To víte že ano, nejvíc se mi do toho angažovala dcera Markéta, ona moc ráda vyráběla moc hezké věci z papíru. Řetězy, kolečka, hvězdičky, ze čtvrtek dělané figurky, ptáčky a ovečky. Když jsem dělala jednu vánoční výstavu v Polabinách, měly jsme tam s dcerou celý strom ozdobený jen papírovými ozdobami. Lidi to moc obdivovali a na dlouhou dobu se u něj zastavili. Dcera Monika měla v té době už rodinu, tak se tolik nemohla zapojovat, ale ona zdědila talent na pletení, tak jej také plně využívala. Máme takový rodinný poklad, syn se jako malý pokoušel také vyrábět z vizovického pečiva, vymodeloval sněhuláka, trochu jsem mu pomohla s vytvořením hrnce. Stalo se, že jsem nadělala dceři Monice do obchodu věnce, přijela dcera Markéta a začala je skupovat, chtěla, aby zůstaly v rodině. Doma začala vytvářet archiv s mými výrobky, to mě opravdu moc těší.

9. Chalupa byla vaším druhým domovem; jak jste ji zdobila a co všechno jste tam vyráběla?

Víte já na chalupu v Nových Hradech velmi ráda vzpomínám, ona mě také podporovala v té tvořivosti, tam se to jinak nedalo. Velmi ráda vzpomínám na doby, kdy se mnou jezdily na chalupu moje dvě vnučky. Ta starší Kateřinka každý rok v létě říká, babi musíme jet do Proseče, musíme koupit modelínu, mě kup tři, ale Valdě jenom jednu, ona to vždycky všechno splácá do sebe. Musím se usmívat, když na to vzpomínám, prostě každé léto se musela koupit modelína a Káťa tvořila. Představte si, že ona z té modelíny vymodelovala partu muzikantů, našli jsme na chalupě takový placatý kámen a ona na něj ty muzikanty dala. Živě si vybavuji to, jak vymodelovala Krakonoše, když jsme prodávali chalupu, kupující velmi obdivovali právě tento výtvor, bylo to pro ně neuvěřitelné, že dvanáctiletá slečna vymodelovala z modelíny takové výtvory. Ale dodnes jí to nezůstalo, bylo to jen takové období, kdy o to měla zájem. Velmi ráda jsem chalupu zdobila květinami živými i suchými. Závěsy z jeřabin byly moc krásné a zářily na dálku.

10. Kdybyste měla dnešní mladé generaci něco vzkázat ohledně ručních prací a lidového umění, co by to bylo?

Aby se snažili, aby zachovali to krásné, co máme, jinak to všechno, co nám z lidové tvořivosti zanechali naši předci, úplně vymizí. Nějaký počítače, k čemu to bude, když po letech pohládíte výšivku, vyšíváný obrázek, tak je to přeci něco jiného, než když si pohládíte monitor. Je třeba, abychom se vrátili ke kořenům.

Zdobené 3D perníčky

Krásná výšivka na ubrusu

Za redakci časopisu a celý Domov seniorů děkujeme paní Jindřišce Šumpíkové za to, že s námi sdílela svůj krásný životní příběh. Její život je důkazem, že tvořivost, radost a láska k tradicím dokážou prosvětlit nejen vlastní dny, ale i dny těch, kteří se s výsledky její práce setkali,

Napsala a rozhovor s klientkou vedla adaptační pracovník Zuzana Petrliková

Ples ve stylu 20. léta v našem Domově

Poslední den v dubnu se v našem Domově konal ples ve stylu 20. let. Domovem zněla hudba v rytmu charlestonu a swingu.

O předtančení se postarala taneční skupina „D“ Line Dance, která po svém vystoupení vyzvala seniory k tanci na písničku „Babičko nauč mě charleston“. Následovalo překvapení, když nám přišly děti ze školy z Krucemburku, oblečené jako malé čarodějnice, zatancovat. Odpoledne provázela dobrá nálada, skvělá zábava, tanečnice oblečené ve stylu dvacátých let. Na závěr plesu si každý z účastníků vylosoval dárek z bohaté tomboly.

Canisterapie s Argem

Milí obyvatelé a přátelé našeho domova,

možná jste si všimli, že k nám pravidelně dochází neobyčejný návštěvník—čtyřnohý přítel se svou milou paničkou. Rádi bychom vám je dnes blíže představili i přiblížili, co to vlastně canisterapie je. Canisterapie je terapie pomocí kontaktu se psem, která přináší radost, uklidnění a zlepšení psychického i fyzického zdraví.

Krátce o přínosech canisterapie:

- Zklidňuje a zlepšuje náladu
- Snižuje stres a napětí
- Podporuje komunikaci a sebevědomí
- Pomáhá při léčbě osamělosti a demence
- Vede k aktivizaci pohybu i mysli

Tato terapie je oblíbená zejména mezi seniory, lidmi s duševním nebo tělesným onemocněním, a je vždy přizpůsobena individuálním potřebám každého klienta.

Představujeme Nikol a Argu

Canisterapii v našem domově vede paní Nikol Matějčková Hamáková, která se práci se psy věnuje od svých 12 let. Se svým prvním psem Jackem složila několik zkoušek sportovní kynologie a její láska ke psům se od té doby jen prohlubovala. Dnes ji doprovází její věrný společník Argo—kříženec border kolie a dlouhosrsté kolie. Společně se věnují nejen canisterapii, ale taky náročnému sportu zvanému dogtrekking, ve kterém loni získali 1. místo na Mistrovství ČR v kategorii žen do 35 let.

Canisterapeutický kurz úspěšně absolvovali společně a dnes chodí rozdávat radost tam, kde je jí potřeba – včetně našeho domova.

A protože lásky ke psům není nikdy dost, Nikol si nedávno pořídila další štěňátko border kolie. Jsme zvědaví, co z něj vyroste!

Děkujeme Nikol a Argovi za jejich laskavost a pozitivní energii, kterou nám přinášejí. Těšíme se na další milá setkání!

Lenka Dopitová, aktivizační pracovnice

„Pes je velmi neprozřetelný. Nikdy se nestará o to, máte-li pravdu nebo ne, neptá se, jste-li bohat či chud. Jste jeho kamarád. Drží se vás stále, aby vás potěšil, bděl nad vámi, a v krajním případě dal za vás i svůj život.“

Jerome Klapka Jerome

Pečující v našem Domově

K napsání tohoto příspěvku mě inspirovala výstava, „Pečovat je síla,“ která proběhla v našem Domově.

Pečovat o seniory v Domovech patří mezi velmi záslužnou práci, která představuje jak fyzickou, tak psychickou zátěž na pečovatele. Positivní aspekt je, že svou profesí žijí nebo jim dělá dobře pomáhat druhým lidem. V podstatě práce pečovatele není jen zaměstnáním, ale je posláním a jsou to vlastně převleční andělé na zemi.

Následně vám chci krátkými vizitkami představit, personál pracovníků našeho Domova seniorů Drachtinka.

Jmenuji se Janka Koten, je mi 61 let.

V DsD pracuji pět roků a prošla jsem zde různým zařazením, ale význam poslání se nezměnil. Momentálně pracuji v aktivizačním úseku. Pomáhat lidem, rozdávat radost a úsměv je mým krédem. Profesi pečovatelka se věnuji již 21 let. Mým původním povoláním je reprodukční grafik pro tisk a vydavatelství. Vystudovala jsem SPŠ Grafickou v Bratislavě obor „redaktor tisku“. Své povolání jsem měla ráda a pořád mi zůstalo zakořeněné v srdíčku, proto s radostí pro vás vytvářím časopis „Drachtinka“. Moje záliby a koníčky je pěstování květin, hudba, tancování, muzika a malování obrazů. ♥K

Jmenuji se Šárka Kvapilová, je mi 50 let.

Jsem vdaná a mám dvě děti. Dceru 29 let a syna 23 let. Mezi moje záliby-rodina, sport-národní házená a cestování.

V domově pracuji již 18 let. 8 let v úklidu a 10 let v přímé péči. Práce pečovatelky mě naplňuje. Naučila mě trpělivosti a empatii.

Moto: „Co tě nezabije, to tě posílí“.

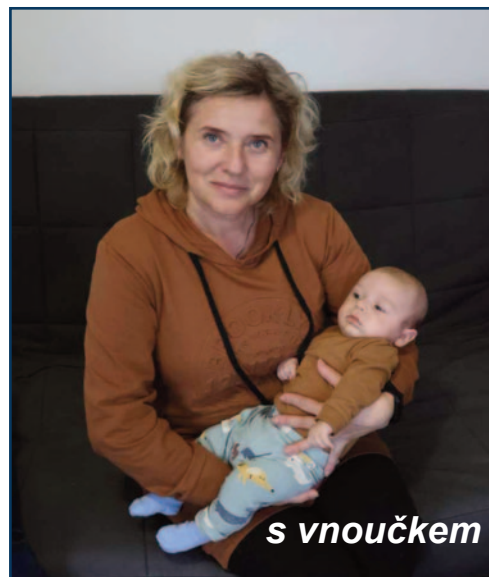

Jmenuji se Jitka Šmahelová, je mi 51 let.

V sociálních službách pracuji pracuji 4,5 roku, v našem Domově seniorů Drachtinka. Dříve jsem pracovala v J.E. kabelové konfekci. Největší radosti a relax jsou pro mě moje 3 vnoučátka, zahrada, dobrá knížka, ráda šiju, vyrábím sýry a pečení.

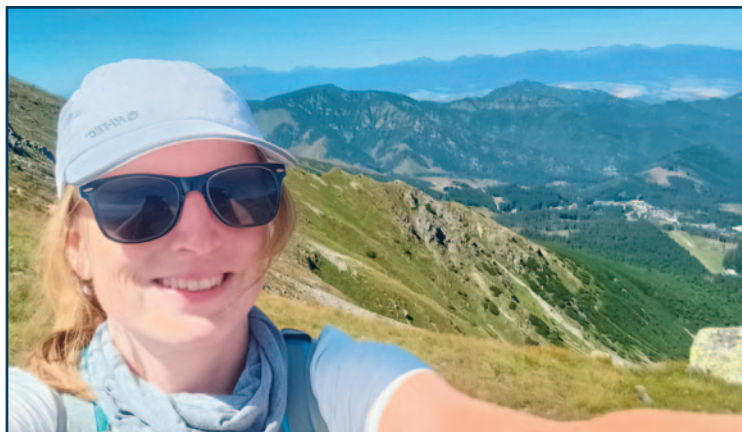
O práci pečovatelky jsem přemýšlela dlouhou dobu, až přišel ten správný čas.

Moje životní krédo: „**Chovej se k lidem tak, jak chceš, aby se oni chovali k tobě.**“
„**Co tě nezabije, to tě posílí**“.

s vnoučkem

Jmenuji se Šárka Černá, je mi 49 let.

V pomáhajících profesích se pohybuji již od maturity, kdy mým prvním zaměstnáním byla péče o osoby se zdravotním postižením v Domově pod hradem Žampach. Další mojí etapou se stal nástup do Speciální školy Svítání v Pardubicích, kde jsem vykonávala práci osobní asistentky.

V roce 2013 mi skončila mateřská dovolená a od té doby působím v Domově seniorů Drachtinka.

Tato práce mi dává smysl i přes svou náročnost, protože opravdu stojí za to vidět šťastné oči seniora, kterému uděláte radost zdánlivou maličkostí.

„**V maličkostech je ta pravá síla, dokážou se totiž proměnit ve velké věci**“.

Jmenuji se Iveta Nevečeřalová, je mi 41 let.

V sociálních službách pracuji 9 měsíců, předtím jsem pracovala 9 let jako asistent ve školce. Vyučila jsem se jako ošetřovatelka, ale nikdy jsem toto povolání nedělala až před devíti měsíci jsem našla inzerát, že hledají do DsD Drachtinka pečovatelku a tak jsem tady. Jsem vdaná mám dvě děti holku 12 let a kluka 15 let. Záliby jsou cestování, turistika, četba, rybaření a fotbal, ale jenom koukat.

„**Životní krédo-každý den je příležitostí k radosti**“.

Jmenuji se Miluše Štiková, je mi 62 let

Jsem vdaná, mám dceru Zuzku, nevlastního syna Přemka a dvě vnoučátka-Anetku (12 let) a Jiříka (9 let).

Původním vzděláním jsem všeobecná zdravotní sestra, ale tuto profesi jsem dělala jen krátce. Dvacet let jsem pracovala na živnostenský list jako masérka, nejdříve po domácnostech a pak jsem měla i svoji provozovnu.

K mé současné práci aktivizačního pracovníka mě přivedla původně náhoda; měla jsem totiž kdysi možnost zúčastnit se přednášek, které se týkaly problematiky lidí s poruchou paměti a jak s nimi komunikovat, pracovat, přistupovat. Natožik mě to zaujalo, že jsem si postupně domluvila v DS Drachtinka a v DS v Břevnici dobrovolnickou činnost, abych si vyzkoušela, jestli to funguje tak, jak nám odborníci přednášeli, jestli mám na to, abych pracovala se seniory.

Živnost jsem „pověsila na hřebíček“, přihlásila se na Úřad práce a rok jsem se intenzivně věnovala dobrovolničení. Měla jsem štěstí na sociální pracovnice i tehdejšího pana ředitele v Drachtince, kteří mi dali důvěru a já jsem našla novou, smysluplnou práci, která mě těší a naplňuje stále, i po těch čtrnácti letech, co zde pracuji. Mezi mé koníčky patří turistika, poznávání nových a zapomenutých míst, památek a hlavně vymýšlení a plánování výletů s mými vnoučátky, naše společné hry, různé aktivity.

Díky své kolegynce Jance jsem také objevila kouzlo tance a proto se i tato aktivita stala mým koníčkem :)

Mám ráda citáty, sbírám je, hledám i v nich „moudra“ pro mě, pro můj život. Dovolím si podělit se s vámi o dva z mých oblíbených, s kterými se ztotožňuji.

„To, co si o sobě myslíš, je mnohem důležitější než to, co si o tobě myslí ostatní“.

Seneca

„Než cokoli vzdáš, uvědom si nejprve, proč jsi s tím začal“.

neznámý autor

Jmenuji se Jitka Picková, je mi 56 let.

Jsem matkou tří dětí, dvou synů a dcery. Jsem již babičkou vnuka Maxmiliána, kterému jsou 2 roky. Původně jsem pracovala na výstupní kontrole v podniku KARA Hlinsko. V sociálních službách a Domově DsD Drachtinka pracuji 18 let.

Ve svém volném čase jsem ráda v přírodě, na zahrádce a věnuji se rodině. Jsem vždy ráda, když se všichni společně sejdem. Mám ráda společnost, ale také si ráda vychutnám chvíli o samotě.

Mým heslem je: „**Nedělej druhým to, co nechceš, aby dělali druzí tobě.**“

Jmenuji se Veronika Boušková, je mi 47 let.

V sociálních službách pracuji již 10 let. Mezi moje záliby patří práce na zahrádce, vycházky po loukách a lesích s mojí fenečkou Keisy, která rozdává radost u nás v Domově jako canisterapeutický pejsek. Mou zálibou je také náš vnouček Adámek, který je velké štěstí v našem životě. Co mě přivedlo k práci pečovatelky? Přesně nevím, ale asi to, že jsem nikdy neměla prarodiče a od malička jsem si ráda povídala se starými lidmi a poslouchala jejich vyprávění. Největším důvodem byla zákeřná nemoc mojí milované maminky, o kterou jsem se starala do poslední chvíle jejího života a mě jak se říká „nakoplo“ k absolvování kurzu pracovníka v sociálních službách.

Od té doby jsem zde na Drachtince, protože tato práce mě naplňuje a dává smysl.

Mé motto je: „**Kdo má rád zvířata, má rád lidi ♥.**“

Řezbář pan Holík

Pan Holík začíná své vzpomínky slovy:

„Napil jsem se vody z Hamerské přehrady, tak abych začal.

Jmenuji se Radomír Holík, narodil jsem se 8. června 1947. Rodil jsem se v pozdních nočních hodinách o půl 1. Prý jsem dost křičel; já si to nepamatuju. Byla to asi předzvěst mého téměř celoživotního zpívání-v kostele v Krucemburku a ve sboru ve Žďáře nad Sázavou. Pomalu jsem se začínal učit chodit, chodit a vnímat. Také, jsem chodil do školy u nás v Krucemburku, pak na gymnázium v Chotěboři. Vysokou školu v Hradci Králové (lékařskou fakultu) jsem opustil po roce a půl.

Odešel jsem do Života víceméně stále pracovat. Mým vzorem a potěšením, učitelem, přítelem byl Děda. Byl to úžasný člověk, tichý, usměvavý a také každou chvíli odpouštějící člověk, zvláště když jsem něco udělal a vyvedl. Byl mým velkým Rádčem. Chodili jsme spolu na dřevo, suky, pařezy a podobně i na trávu sekat a orat. Taky sklízet na políčku, když se mu něco urodilo; běžné plodiny, trochu ovsa, pšenice a brambory, zeleninu, rybíz a podobně. Rád hrál mariáš, kouřil fajfku, dýmku, viržinka. Spal s krásnou bílou čepicí jako Křemílek.

Musel jsem jít na vojnu, bylo to do Plzně; vůbec jsem nelitoval. Je tam nebo bylo tam krásně. Na Plzeňsku. Chtěl jsem jít do Prahy, vzdal jsem Prahu a odešel jsem do Žďáru nad Sázavou do Těžkého průmyslu. Všude jsem se učil trpělivosti, radosti, občas i úspěchu a životu na krásné Moravě.

Zemřela mi v pětadesátém maminka, Anginu Pectoris na srdce jako děda. Byla to jeho první a ne poslední dcera. Byla hodná a pracovitá a něžná.

Chýlilo se k důchodu. Dostal jsem Rakovinu tlustého střeva, operoval mě úžasný pan doktor Maleček. Prodělal jsem řadu nemocí, přestěhoval jsem se do Domu s Pečovatelskou službou v Krucemburku. Tam jsem opět řezal díky hodné paní ředitelce Haničce. Zase přišly nemoci. Prožil jsem si svý v nemocnicích a rehabilitačních ústavech. Nakonec jsem se po roce a půl čekání do Drachtinky v Hlinsku dostal.

Je mi tu krásně. Díky.

Celý život jsem se, doufám i nadále, rodil, doufal a hledal. K řezbaření jsem se, s Pomocí Boží, dostal až kolem 30ti let. Pracoval jsem, snad jako několikrát v povolání, v noci i ve dne. Chodil jsem, trávil a hledal a nalézal v Boží přírodě. Po nevydařené lásce jsem se, myslím, více probudil k staré lásce, lásce ke dřevu a Řezání. Sehnal jsem si dláta, dřevo, před tím jsem měl k dispozici jen nůž a ohýnek.

Od dětství jsem k této lásce zrál a dozrával, pracoval jen s ostrou kudlou za 4 koruny. Jsem člověk z lesů, rybníků, dalek a hor, stále jsem se učil. Člověk, který chce se učit, učí se stále. Učil jsem se taky ráno; než jsem dojel do školy, tak jsem skoro všechno zapomněl. Já jsem nikdy neměl rád načinčaná věci, v jednoduchosti je krása ve všem i v lidech. Mám rád hezké věci, staré, rozbrázděné, milé, usměvavé tváře. Je v nich zapsán život. Ve školách jsem byl a také tam jsem se přiučil.

„Tempora mutantur et nos mutamur in illis“ (Časy se mění a my se měníme s nimi)

Mnoho času jsem zanechal Zpěvu, kdo zpívá, dvakrát se modlí. Je v něm malebnost a síla, mnoho naděje a citu. Tvořil jsem nejraději v noci, třeba až do půl 3., když mají lidé příjemné, někdy špatné sny, houpy houpy-jako v životě. Také se může použít topol, řidčeji. Na dub a jilm mám celkem mizerné vzpomínky, dláta po nich víceméně klouzají...tehdy jsem neudržel pohyb dláta a zapíchl jsem si ho do stehenního svalu, zkrátka, co bychom si povídali, přímo do stehna; bál jsme se ho vytáhnout. Řezání je také velké dobrodružství. Z bukového dřeva a švestky jsem nic nedělal. Ty jsou krásné v řezu; buk má jako dub v řezu takzvaná „zrcátka“ lesklé plošky. Hodí se oba typy dřeva na uzení masa. Je to potom velice dobrý výrobek. Mňam! Udělal jsem mnoho Věcí, Soch, kostelů, křížků, pro krásu a potěšení sebe i jiných, rozdál.

Ne Chudým; těm který pro mě něco udělali, kterých jsem si vážil a vážím dodnes. Měl jsem několik výstav-ve Žďáru nad Sázavou na radnici, v Jičíně v areálu „Z pohádky do pohádky“ a v Pardubicích na zámku.

To by bylo tak vše; doufám, že se ještě vrátím, záleží jak stáří a zdraví dovolí, jsem jako ostatní v Rukou Božích.“

Radek Holík

Madona – lípa, krásné, voňavé dřevo

„Miloval jsem a miluji Pannu Marii. Vždycky mně pomáhala a pomáhá i dnes a věřím tomu, že to bude i do budoucna. „Dostrkala“ mě kolikrát do míst, do kterých se mně zrovna moc nechtělo. Nakonec jsem pochopil, že má pravdu. Jako vždy. Děkuji ti má milá Nebeská Matko.

Krásnou Madonu s děťátkem jsem dělal v dílně. Byly s ní a prací milé i nemilé zážitky, když jsem jí na levé ruce „vytvořil“ šest prstů. To se taky stává...”

Betlém-lípa

„Zdravas Maria, Milosti plná, Pán s tebou, Tys mezi ženami a požehnaný plod života Tvého Ježíš, kterého jsi v Betlémě porodila. Co k tomu dodat?

Slavné místo narození Ježíše Krista.“

Ruce-lípa

„Sepjaté k prosbě, modlitbě a k práci. Nevím, co mě to napadlo a vyšlo, obě jsou levé. Připravené k práci, k pohlazení... Když jsem je dělal, myslel jsem na hrubou, upracovanou, přece však jemnou maminčinu ruku. Moje ruka je též poznamenaná prací, otláčená od dlát...každá lidská činnost zanechá své stopy.“

Ruka Panny Marie s trnovou korunou-jilm a šípek

„Při práci na Ruce jsem se zranil. Sjelo mně dláto po dřevu a uvízlo ve stehnu, nakonec jsem je dokonce vytáhl, ale bál jsem se. Ruku jsem ověnil malou Trnovou korunou. Původně ruka k soše Panny Marie do kostela v Krucemburku jako náhrada za „užranou“ od červotoče. Mezitím si sehnali jinou sochu a tak jsem si Ruku nechal.“

Hokyně-dub

„Jako obyčejně drbou, pouze výměna informací.“ Dub je krásné a úžasně trvanlivé dřevo. Používá se též jako stavební materiál na různé nebo pod různé stavby, hodí se téměř na všechno.

Text je ponechán v původní podobě se všemi osobitými rysy autora.

Cyklozávod-Příhodovala 100

V sobotu 31. května se v Hlinsku konal první ročník štafetového cyklozávodu „PŘÍHODOVA 100.“

Zveme širokou veřejnost a rodiny s dětmi na
Cyklistický štafetový závod firem a institucí z Hlínecka

PŘÍHODOVA 100

Ambasador závodu
Ján Svorada

25 km

31. května 2025

Areál Pivovar Rychtář Start závodu 11.00 h Předpokládané vyhlášení vítězů 17.00 h

Dětský program a zábava po celý den

Účastníci závodu:

pro veřejnost
VSTUP ZDARMA

přihoda.

Náš Domov reprezentoval tým závodníků.

Jako první se na trať vydala Veronika Boušková, která dojela v čase 1:04:14, následně předala štafetu Tomáši Bíškovi, který dojel do cíle v 1:03:53. Další v pořadí vyrážela závodnice Pavlína Horáčková, která svůj úsek zajela v čase 1:08:43 a předala štafetu poslednímu závodníkovi Pavlu Svobodovi, který zajel svůj úsek v neuvěřitelném čase 44:37 a stal se tak nejrychlejším mužem závodu.

Naše závodníky přišel podpořit Fanklub pracovníků z našeho Domova společně s klientem panem Alešem Klímou.

PŘÍHODA s.r.o. vás zve na

Cyklistický závod štafet 4x25 km

přihoda. PŘÍHODOVA 100

přihlášky posílejte: export@přihoda.com

31. květen 2025 Ján Svorada 4x25 km PŘÍHODA s.r.o.

Areál Pivovar Hlínecko Ambasadorka závodu Délka trati Poradatel

Tým Domova seniorů Drachtinka se umístil na krásném 9. místě z celkových 22 týmů zúčastněných.

Děkujeme celému týmu za skvělou reprezentaci a také Fanklubu za podporu.

SPORTU ZDAR!

**1. místo
Pavel
Svoboda**

Zvláštní poděkování patří našemu trenérovi Pavlíkovi, za to, že do nás vložil důvěru a vybral si nás do týmu!“

DÍKY TRENÉRE!

Tvoje svěřenkyňe PÁJA a VERČA.

Koláčová soutěž s paní Burianovou

21. května k nám po více než roce zavítala pekařka paní Petra Burianová.

Její návštěvu jsme spojili se soutěží O nejlepší koláč. Soutěže se nakonec zúčastnily všechny úseky našeho Domova, včetně dobrovolníků a Centra denních služeb Motýl. Nechyběly koláče od našich klientek, které upekly pod vedením paní Petry. Porota byla sestavena ze zástupců jednotlivých úseků, hodnotil se vzhled, chuť a originalita. Koláče byly rozličných chutí i tvarů, nejpočetnější skupinou byly koláče svatební.

Na 1. místě se umístila dobrovolnice paní Zdeňka Kotenová s mrkvovým koláčem, 2. místo obsadila sestřička Sára Pejchová se svatebními koláčky a 3. místo malá pečovatelka Terezka Šiváková s lineckým, kořeněným, zdobeným koláčem. Terezka získala i cenu za originalitu. V těsném závěsu skončila na 4. místě sociální pracovnice Lucie Stružinská se slaným koláčem. Další speciální cenu získal Pavel Svoboda.

2. místo

1. místo

3. místo

Děkuji všem za účast a pekařský um, porotě za svědomité ochutnávání.

Klientky pekly koláče s paní Petrou Burianovou podle jejího osvědčeného receptu, o který se s námi podělila:

Základní kynuté těsto:

- 500 g hladké mouky
- 75 g cukru krupice
- 250 g mléka
- 4 žloutky
- 150 g másla
- 40 g kvasnic
- 5 g soli
- citronová kůra

Připravíme si kvásek: v troše mléka rozmícháme droždí a přidáme lžičku cukru. Necháme vzejít. Do mísy dáme zbytek mléka, cukr, žoutky a promícháme. Přidáme kvásek a ostatní suroviny kromě másla. Začneme vypracovávat a přidávat po malých kouskách měkké máslo. Těsto přikryjeme a necháme alespoň hodinu vzejít., Rozdělíme na kousky po 50 g. Naplníme tvarohem, zabalíme a dáme na vymazaný plech. Necháme ještě jednou alespoň 15 minut nakynout. Uděláme dolík, potřeme vejcem, naplníme povidlím a přitiskneme posypku (moravská varianta). Naplníme mákem, nastříháme do kytičky, a nahoru dáme višni (jihočeská varianta). Pečeme na 180 stupňů asi 20 minut do růžova.

Paní Petra Burianová se nezabývá jen pečením a folklórem, ale také dobročinností. Odpoledne nám promítala fotografie a poutavě vyprávěla o její cestě do Afriky s organizací Mary's Meals. Mary's Meals je celosvětové hnutí lidí, kteří se podílejí na řešení hladu ve světě prostřednictvím jednoduché myšlenky založené na spojení jídla a vzdělávání. Ve spolupráci s některými z nejchudších komunit světa organizuje programy školního stravování. Jídlo podávané ve školách povzbuzuje děti k návštěvě školních tříd a dodává jim energii, aby se mohly soustředit na vyučování a získaly vzdělání, které jim pomůže k lepší budoucnosti. Vyprávění bylo velmi poutavé, v kontrastu s naším blahobytem.

Během návštěvy u nás paní Petra zorganizovala sbírku i pro náš Domov, a to na větší troubu. Během tří týdnů se podařilo vybrat 60 000,- korun, které použijeme k zakoupení trouby a dovybavení naší kuchyně na dílně. Velký dík patří nejen paní Petře za nápad a založení sbírky, ale také všem dárcům, kteří přispěli.

DĚKUJEME!!!

Vzdávám hold šeříku
Vzdávám hold šeříku,
co omamně voní,
rozkvétá s májem
letos, zrovna jak loni.

Modrý i bílý keř
jsou symbolem máje,
když slunce do noty
jim rozverně hraje.

A když si přivoníš,
zcela tě omámí,
májové květy
jsou lásky poznání.

*Autor: Jitka Chodorová
Zdroj internet moje poezie*

Proč vstupují určití lidé do našeho života

Lidé přicházejí do našich životů z nějakého důvodu, na určité období anebo na celý život. Když je budeme umět rozlišovat, tak budeme vědět, co je třeba pro ně udělat.

Důvod: Když je někdo v našem životě z nějakého důvodu, tak je to vlastně vyjádření naší potřeby. Přišli, aby nám pomohli vyřešit nějaký problém, přišli nám poradit a podpořit nás po fyzické, emoční anebo duševní stránce. Může se nám zdát, jako kdyby nám je poslalo samo nebe a ono to fakt udělalo. Jsou tu proto, že my potřebujeme, aby tu byli. Později, když už se náš problém vyřešil, anebo přišel ten čas nechat zbytek problému na nás samotných, tak tato osoba udělá anebo poví něco, co ukončí náš vzájemný vztah. Někdy tyto osoby zemřou. Někdy prostě odejdou. Co si musíme uvědomit je, že náš problém byl vyřešen, naše potřeba uspokojena a teda jejich práce v našem životě skončila. Naše modlitba byla vyslyšena, teď už musíme vstát a jít sami, bez jejich pomoci.

Období: Někteří lidé jsou v našich životech na určité období. Naše cesta životem nám je poslal na určité období. Většinou se navzájem od sebe něco naučíme, zažijeme něco super, dobře se zasmějeme, naučíme pomáhat si. Většinou nás tito lidé naučí něco, co jsme nevěděli, anebo nás přinutí vyzkoušet něco, co jsme ještě v životě neudělali. Obvykle zažijeme s těmito lidmi hodně zábavy, no je to jen na určité období.

Celý život: Celoživotní vztahy nám dávají celoživotní lekce. Musíme těmito lekcemi postupně procházet a budovat jimi tento vztah, aby měl dobré základy. Důležité je učit se z těchto lekcí, milovat tuto osobu a uvádět do praxe to, co jsme se naučili ve všech ostatních našich vztazích, ve všech oblastech našeho života.

Děkuji za to, že jsi součástí mého života, bez ohledu na to, zda jsi tu z nějakého důvodu, pro nějaké období, anebo na celý život.

Zdroj: http://www.eugenika.cz/images/books/media/pdf_924222_uryvok.pdf

Po přečtení jsem si uvědomila, kolik lidí už vstoupilo do mého života a jaký to mělo pro mě přínos. Vážím si všech, které jsem doposud potkala a těším se na další lidi, které ještě potkám, jistě spoustu.

„Žádné setkání není náhoda.” J♥K

Tvořivost našich seniorů

Věnec z obilí

Ptáček z vlny

Andílek ze šišky

Mozaiky z luštěnin